

[Østergaard.]

er dette også ganske ligegyldigt; det afgørende, det adskillende, er jo husnummeret. Folk bør dog have lov til at gebærde sig, om jeg så må sige, som de vil, uden indblanding, og navnlig da hvad angår navngivning af deres ejendomme.

Det ærede medlem hr. Chr. Thomsen udtrykte under den foregående sags behandling glæde over, at en lov var blevet overflødiggjort. Jeg deler denne det ærede medlems glæde, men ud fra samme synspunkt skulle vi nødig gå til at vedtage en ny lov, som i virkeligheden er overflødig. Dertil kommer — og det er egentlig det væsentligste — at vi af erfaring ved, at nye love giver ny administration, det vil atter sige nye udgifter, og det er da ikke ligefrem udgiftsstigninger, vi er ude efter. Så vidt jeg ved, er det netop spørgsmålet om besparelser, der er aktuelt i øjeblikket, og derfor synes venstre, at vi skal spare både loven og de af denne følgende udgifter.

Reedtz-Thott: Det ærede medlem hr. Conradsen har jo gennemgået lovforslaget ret minutiøst, så det behøver jeg vel næppe at gøre; men jeg vil gerne gøre nogle enkelte bemærkninger til det, der i det hele taget er fremført om denne sag.

Der står jo lærde og indsigtfulde navne bag den betænkning, som danner grundlag for det lovforslag, vi her beskæftiger os med, og ønskes problemet løst — problemet med hensyn til, at der kan forekomme fejltagelser, og problemet i henseende til, at der, navnlig i de større kommuner, måske kan være anledning til at søge fastere regler på dette område — ja, så kan det næppe gøres bedre, end det er foreslået her.

På den anden side må man have ret til at spørge, om det overhovedet er nødvendigt og påkrævet, at der gives fastere regler og retsbeskyttelse på disse områder, hvor vi egentlig har klarlagt os meget godt med de bestemmelser, vi har haft, siden den gamle plakat af 1821 blev udstedt. Hvis der f. eks. blot er tale om på en eller anden måde at blive klar over, hvilken ejendom det drejer sig om i en beskrivelse af en eller anden art, så har vi jo matrikelnummeret, den ældgamle betegnelse, der går igen i tingbøgerne, og som i hvert enkelt tilfælde henhører til den enkelte ejendom. Og hvis

det drejer sig om for postvæsenet at finde en ejendom ude på landet, er det dog som regel sådan, at man, når man sender en pakke med postvæsenet til en eller anden ude på landet, skriver ikke alene ejendommens, men også ejerens navn på. Erfaringsmæssigt giver dette ingen anledning til forveksling ude på landet, hvor postbuddet jo praktisk talt også kender alle beboerne. Og hvis man — jeg kan forstå, at det er dér, problemet egentlig ligger — i byerne vil give ejendomskomplekser eller villaer nye navne, som man gerne vil have for sig selv, kan man vel nok sige, at det er noget, borgerne på en vis måde må gøre for deres egen fornøjelse; det er egentlig ikke noget, der har noget som helst med almindelige administrationskrav at gøre. Ganske vist ser man af den afgivne betænkning, at det netop er administrationen i de større byer, der har støttet ønsket om fastere regler på disse områder.

I tilfælde af, at man går ind for, at det er påkrævet med en lov på dette område, kunne man jo godt gå den vej, der her er fulgt, nemlig at bygge ikke alene på den gamle plakat, men også på det cirkulære om tinglysning, som kom i 1899. Om det er den rigtige fremgangsmåde at følge — altså at lade tinglysningen være afgørende for, om et navn er beskyttet eller ej — det ved jeg ikke. Det er måske i øvrigt tvivlsomt, om man skal beyrde dommerne, der i forvejen har nok at lave, med yderligere arbejde i forbindelse med tingbog og tingblade. Man kan vel nok vente, at der kommer yderligere arbejde, fordi det nu ikke alene som efter den gamle ordning drejer sig om, at der skal tinglyses ved ændring af navne; også hvor folk vil have nye navne beskyttet, skal der tinglyses. Man må derfor forudse større administration for dommeren. Dernæst skal dommeren indberette til landbrugsministeriet, og dette skal igen offentliggøre i Tingbladet. Kunne man ikke, hvis man vil gå den vej, undgå denne dobbelte administration ved at oprette et centralkartotek i landbrugsministeriet, måske, som foreslået i betænkningen, ført af varemærkedirektoratet i tilslutning til de mange andre registre, firmamærkeregistret, varemærkeregistret og aktieselskabsregisteret? Men ét kan jeg være enig med det ærede medlem hr. Østergaard om: gratis